

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

TOY MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ό Ροθέρτος Βιάλη, ένας νέος υπόγειος, δύοις έχει φύγεισε τό εξαιρετικό ταλέντο του στη βρησκεία και ήδη στο έπαρχικό περιβάλλον μιας μικρής πόλεως, γιορτίζει μετά ώρατα νέα. Η 'Ισαβέλλα' της Κέρδου, η οποία μόλις έχει φτάσει με τούς γυναίκες της από τό Παρίσιο. Ή 'Ισαβέλλα', έκτος της ώμορφες της, έχει βαθεία καλλιεργημένη πνεύμα, πράγμα που κάνει έξαιρετική έντυπηση στο Ροθέρτο. Μά αμέσως σχεδόν έφερει στο διαφανία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα' έχει έλευθερές δαντιλώψεις στο δημητρα της θρησκείας. Συγκινετικά ήδη μπορεί ν' άντεπλασίσει. Τό δισι συμβαίνει υσχυρόνας και με την 'Ισαβέλλα'.

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

—Ναι! Ναι! Η 'Ισαβέλλα'. Ελάτε μιά απ' αύτες τις ήμερες. "Όλα τ' απογεύματα βρίσκομαι στό σπίτι... Έξ αλλου, βγάινω έλαχιστα... Οταν έχετε μερικές στιγμές έλευθερες, έλατε νά κάνουμε μουσική μαζύ... Τό βιολί μου θέλει κάποιον νά τό δρασθεί μαζί σκατανήητη έλεις πρός εσήν, στην δύοις δέν μπορεί ν' άντεπλασίσει. Τό δισι συμβαίνει υσχυρόνας και με την 'Ισαβέλλα'.

(Δέν είμαι καλύς πιανίστας, δεσποινίς... απάντησε ο Ροθέρτος.)

—Δέν οδις πιατεύω... Πρέπει νά είστε καλλιτέχνης σέ δλα... Ελάτε λοιπόν νά σας κρίνω καμμιά μέρα ώς μουσικό.

—Έπειδη ο ήλιος τή στενοχωρίας, τραβήγχηκε κάτω απ' τούς έποντορρόποιους πυλώνες τού μοναστηριού. Τό κεφαλή της τώρα βρίσκοταν στη σκιά και το πρόσωπό της είχε πάρει μια διάφανη λευκότητα...

—Ξέρετε τή ιστορία τών μοναχών, πουύ έζησαν άλλοτε σ' αύτα τά έρειπτα... Θά θήλεια πολύ νά μού τη διηγηθείτε, κύριε. Ναι, ο Ροθέρτος ήξερε δηλη την ιστορία της μονής του 'Αγιού' Ίωάννου.

Και τή διηγήθηκε στην 'Ισαβέλλας σάν ποιητής... Τής μιλήσε για τίς αρέτες των μοναχών, για τίς ηστησές τους και γιατί τά έργα τους. Μιλούσα μ' ένθουσιασμό και με θέρμη την δύοις προκαλούσαν τά ωραία εκείνα μάτια, πουύ ήσαν στηλωμένα έπάνω του. Συγχρόνως έλεγε μέσα του : «Ω! νά μπορούσα νά τήν κάνω νά καταλάβη δηλη τήν ώμορφιά της θρησκείας!»

Τό φών έφευγε σιγά-σιγά κ' ή σκιά απλωνόταν παντού. Τό μάωρο φέρεμα τής 'Ισαβέλλας κάτι απ' τίς τελευταίες άχτινες τού ήλιοι, έπαιρνε ρηποχρώσεις λουλουδών. 'Η ζωή έπαλε στό πρόσωπό της, στά χειλή της, στά μάτια της. Κι' ο Ροθέρτος ένοιωθε καθώς τήν κύτταζε κάτι σάν ζάλη, σάν μέθη...

—Μού άρεσει νά σας δάκουώ, τού είπε με τή γλυκειά της φωνή. Μού κάνετε καλό...

Και μιά σκιά μελαγχολίας θόλωσε τό βλέμμα της, καθώς έπροσθεσε.

—Δέν είμαι καθόλου συνηθισμένη νά μού μιλούν γιατί τέτοια ζήτηματα. Στό Παρίσιο πολὺς κόσμος μέ περιστοιχίες... μά δύοι αυτού οι νέων είνε τόσο σάσηματοι ή τόσο τολμηροί... Δέν δίκουαν απ' αύτούς τίποτε σοθισρό. Τίποτε πουύ ν' άνυψωνή τήν καρδιάς... Εσείς, δινθέντως, μού αποκαλυπτείτε μαγευτικούς δρίζοντας... Είστε μιά μεγάλη ψυχή.

Ο Ροθέρτος άνατριχιάσε δπό χαρά και συγκίνηση.

—Πάς, δεσποινίς, είπε, είχα τήν εύτυχια νά σας συγκινήσω;

—Η 'Ισαβέλλα τού ξανάπτε μέ σοθαρότια:

—Μού κάνετε μεγάλο καλό!...

Τό φών είχε γίνει τώρα τριανταφυλλένιο σάν αύγινο. Ή 'Ισαβέλλα' έπροσθεσε μέ σιγάσι φωνή στόν δισι σοθαρό τόνο :

—Θά θήλεια νά μού μιλούν υσχά έτσι...

Στάθηκε και φάνηκε σάν νά διστάζη. Τά μάτια της πήραν μιά χαίδευτη γλυκύτητα :

—Άν θέλατε, τού είπε, νά κουβεντάξεις; Θά επιθυμούσα

πολύ νά γνωρίσω τήν πιστι σας... "Έχω μιά ένοτικη έμπιστοσύνη σέ σᾶς.

—Δεοποιήσ, τής είπε όρμητικά ο Ροθέρτος, θά ήμουν εύτυχης μόνο περούδα σά σᾶς φωνά χρήσιμος και νά σας μυήσω στής θρησκευτικές πεποιθήσεις μου...

—"Ε, τότε, νόρχδοσασε στό «Σπίτι μέ τίς Πασχαλίες» κάθε φορά πουύ πυρετεί. Θά κάνουμε μουσική και θά κουβεντιάζουμε «Έπειτα, μπορούμε νά συναντώμεθα κι' έδω και νά μιλάμε γιά τή θρησκείας πουύ τόσο δημαρτάπτε... Θά είμαστε τόσο ήσυχοι σ' αυτά τά έρειπτα!

—Θα κάνω δίτι μπορω... και σᾶς εύχαριστω γιά τήν έμπιστοσύνη σας...

—Ω! είνε πολύ φυσική, σᾶς βεβαιώνω!

Και χαμογέλασε γλυκά. "Έπειτα άνορθωθηκε μέ μιά νωχελική χάρη.

—Είνε ώρα γιά νά γυρίσω στό «Σπίτι μέ τίς Πασχαλίες», είπε. Εσείς δι μελνέτε;

—Όχι, γιατί ή ώρα θά κοντεύη έφτα.

—Αλήθεια... Και πάλι μέ συγχωρείτε πουύ σᾶς άνησυχησα.

—Ο Ροθέρτος διαμαρτυρήθηκε ζωρά. Τά μάτια του είχαν μιά λάψι μεντόπητος κι' ειλικρινέας, καθώς μιλούσε. Κι' ή Ισαβέλλα χαμογελούσε, καθώς τό παντόρη:

—Είστε πολύ καλός πουύ μού τό λέτε αυτό... Θά προσπαθώ νά μή σας στενοχωρώ, δταν θάρχδοσασε στό «Σπίτι μέ τίς Πασχαλίες».

—Έκανε μερικά βήματα, μέ τό σκοπό νά πάρη τό καπέλλο της, πουύ τό είλε σφήσει κάτω. Μά δ Ροθέρτος τήν πρόλαθε και τής τό έδωσε. Τότε έκεινή τού είπε πρόσχαρα, πιάνοντάς του τά χέρια :

—Ζώ έδω, όπως στήν έξοχη! Πόσο γοητευτική είνε αυτή ή έλευθερία!

Τό τριανταφυλλένιο φώς τής δύσεως τήν έτύλιγε. Τά μαλλιά της φανόντιουσαν τάρα σάν καμμένας δπό καθαρό χρυσάφι και δι λαμπός της, φωτισμένος δπό τίς τελευταίες άχτινες, είχε τή γλυκειά λευκότητα τών πετάλων των κρίνων. "Άργα σήκωσε τό χέρι της, γιά νά φορέσε τό ψάθινο καπέλλο της, πουύ έρριξε μιά σκιά στό χαμογελαστό πρόσωπό της. Ό Ροθέρτος σκέφτηκε : «Τί ήρωας πουύ τής πάσει αυτό τό καπέλλο!»

—Η 'Ισαβέλλα κατόπιν έσκουψε γιά νά πάρη τό λευκόμα μέ τά σκίτσα της, πουύ τό είπε άποθέσεις έπάνω σε μιά πέτρα... Και είπε με τόν ίδιο εύθυμο τόνο :

—Αύτό τό σκίτσο θά είνε μιά διάνυνησις τής συναντήσεώς μας... Λατρεύω αυτά τά έρειπτα... Θά ξανάρχωμαι έδω συχνά...

—Ερρίξε μιά παρατεμένη ματιά γιά ύωρας. Μέ τόν σιγασά και χαμπλό, ψύθρισε:

—Πόσο είνε ώρασα διλά έδω!... Πόσο είνε ώρασα αύτη σε θεία!...

Τά χειλή της τρεμούλιασαν.. Μιά ζωή φλογερή έψυχωνε τό βλέμμα της, κι' έκανε νά καταλαμφορή καθαρό αιμά κάτω απ' τή διάφανη επιδερμίδα της. "Όλη ή λάψι του θραδυού τήν περιέθαλε σάν φωτεινόσθιον θριάμβου. Ή συναρπαστική λάψις τών ματιών της ζωήρευε κάτω απ' τόν ίσκιους καπέλου της. Ό Ροθέρτος, κυττάζοντάς την, ένοιωθε μιά γλυκειά ταραχή νά τόν πλημμυρίζε. Τό φαινόταν πώς μά πνοι φλογερή περνούσε απ' αύτον και πώς μιά δύψα δγνωστη ειλικρινόσθις στήν καρδιά του.

—Ναι, διλα είνε ώρασα! είπε μ' ένθυμουσαμό. "Όλα τά έργα μά πνοι φλογερή περνούσε απ' αύτον και πώς μιά δύψα δγνωστη ειλικρινόσθις στήν καρδιά του.

—Είνε ώρα γιά νά γυρίσω στό «Σπίτι μέ τίς Πασχαλίες»!... είπε η 'Ισαβέλλα.'

·Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε πάλι και, δινοντάς του τό χέρι, είπε:

—Ποιητής και πιστός! Είστε τέλειος!... Κι' έγω σγαπώ τούς τελείους άνθρώπους!

·Ένα γέλιο στημένιο και δροσερό, σάν γέλιο παιδιού, ξέφυγε από τη χειλή της:

—...Ωά σάν ξανατόδη, γρήγορα;... Δέν είν' έτσι;

·Ο Ροθέρτος τής απάντησε, κρατώντας πάντα τό χέρι της στο δικό του:

—Ναι, δεσποινίς!...

·Η 'Ισαβέλλα απομακρύνθηκε, περνώντας μ' επιδεξιότητα άναμεσος των έμποδια που σχηματίζαν ή πεομένες πέρες τῶν ορείπειων κι' ή ασφόδινη βλάστηση ποιό φύτρων άναμεσος απ' αυτές... Οταν ἐξαφανίστηκε, δό Ροθέρτος πήρε κι' αὐτὸς τό δρόμο του Σαρζέ. Το ώρας έσυνε άργα, δό ζριζότας θύλωνε και, ἐπελώς στό βάθος του, ἔπιαρνε μιά λύλα ἀπόχρωσι. Τό καμπανιρό τῆς 'Αγίας Κακιλίας ξεχώριζε με μιά άναπτη χρήσι μεταξύ ουρανού. Υψωνόταν σάν ουρέλοδο προσευχής πρός τό θεό τῶν ψυχῶν ποιό ύπερφεραν... Ο αέρας δρόσισε, ή αύρα έφερε τ' ἀρώματα από τά τριφύλλια, από τά δριμιά στάχυα, κι' από τά δάση...

—Τί υπέροχο βράδυσαμε! ψιθύρισε δό Ροθέρτος.

Μά όνθισμασμός του αύτος, ήταν τώρα διαφορετικός από όλλοξε. Είχε τήν ξεχωριστή ἐντύπων μιᾶς λεπτής μέθης, που διλλάξει στά μάτια του τήν όψη τῶν πραγμάτων... Σ κεφτόταν τήν 'Ισαβέλλα κι' έλεγε: «Θάς μ' ἀκουγε!... Νοιώθει τό κενό τῆς ψυχῆς της καὶ τή ματαίότητα τῆς ζωῆς... Ζητάει τήν ψήθεια... Θά ήταν ωραίο... Θά ήταν γλυκύ νά δηγήσω τήν ψυχή αύτή πρός τό Θεόδ...»

Θυμόταν τά λόγια της, τήν ἐκφρασι, τήν φυσιογνωμίας της... Ήταν τάχι εἰλικρινής ή 'Ισαβέλλα καθώς τού μιλούσε;...

Ναι, είχε δεῖ στό πρόσωπό της δό δυνατότατο ρίγος τῆς πραγματικῆς συγκινήσεως καὶ μέσος στά μάτια της τήν δυνατή ἐπιθυμία νά φωτιστή...

·Ο Ροθέρτος, μὲ τίς σκέψεις αὐτές, ένιωσε ἔνν άλλοκότο άνωτρίχαιμα. Γιατί; Δέν ήξερε... 'Ενω σλαχίζων γαλήνια γύρω του, αὐτὸς τί είχε;

Τό ίδιο βράδυ, στό τραπέζι, δό Ροθέρτος είπε:

—Συνάντησα στό παλήρ μοναστηρί, τήν δεστοινίδα 'Ισαβέλλα Κερθά... Μέ παρασκάλεσε νά πηγαίνω νά τήν ἀκομπανιάρω στό πιάνο...

—Γιαίσει περίφημα, τού ἀπάντησε τό διάπτερας του. Τήν ἄκουσα σημεία τό πρώτ, γιατί είχε πάει νά μιλήσω μέ τόν πιάτηρ της... 'Αν είλης σε πεισόστερο καιρό διαθέσιμο καὶ ἀν ή νέα αὐτή ήταν διαφορετική, θά μπορούσες νά ἀφελθήσῃς τής εύκαιριάς γιά νά κάπια καὶ λοιπούς. Μά τό σπίτι τῶν Κερθά, δέν είν' αὐτὸς πού θά ἀρρεσαν σέ σένα...

Μα δο Ροθέρτος γέμισε ένα ποτήρι νέρο κι' είπε μὲ κάπιο δισταγμό:

—Δέν μπορώ νά κάνω διαφορετικά, παρά νά πηγαίνω πού και πού. Δέν είχα σλλως λόγους ν' ἀρνηθώ. Είνε δινθρωποί έντιμοι...

—Θά μπορούσες νά ἀρνηθής, λέγοντας πώς είσαι πολὺ ἀπασχολημένος... παρατήρησε ὁ ἀδελφός του.

—Δέν μπορούσας νά τό πώ αὐτό, γιατί ή δεσποινίς Κερθά έρει πώς έχω καὶ διπές ἐλέυθερες...

Φορούσε τό κατέπέλο πού τής πάει τόσο καλά, τό μεγάλο μαύρο καπέλο... ράπτε τότε τή 'Αλική.

·Ο Ροθέρτος ἔγινε καταφατικά. Κατόπιν κύτταξε τήν μητέρα του. Δέν μπορούσε νά καταλάσθη, γιά ποιό λόγο μιὰ ρυτίδα χάρασε τό μετώπο της καὶ γιατί τά μάτια της είχαν μιὰ προσευτική, καὶ κάπτως ἀνάγκη ἔκφραση...

Μετά τό φαγητό, δό Ροθέρτος καλήγυνθισε τήν μητέρα του, γιατί θά πηγαίνε στό δωματίο του νά ἔργαστη... Τό φίλημά της, ἔκεινο τό βράδυ, ήταν πιό τρυφερό, πιό παραπεταμένο από όλλοτε... Ο Ροθέρτος, καθώς δέχτηκε αὐτό τό φίλημα, δέν πρόσεξε τήν σγωνία που ζωγραφίζοταν στό βλέμμα της...

V

Με τό καλοκάστρο, οι πύργοι καὶ τά ξεινικά σπίτια τῶν περιχώρων τόν Σαρζέ, γέμισαν από κόσμο. Η κοινηκή κίνησις δρχισε νά γίνεται ζωηρή. Μά ή δεσποινίς Κερθά δέν συμμετείχαν καθόλου σ' αὐτή. Η 'Αριάνα ήταν άρωσαστη κι' ή 'Ισαβέλλα άριζόταν νά δεχτή τίς προσκλήσεις, λέγοντας πώς είχε ἀνάγκη ἀναπταύσεως καὶ περισυλλογής...

·Ο. κ. καὶ ή. κ. ντέ Φόρζ, έδιναν κάθημα καλοκάστρη δυό-τρες ἐπερίθεις στόν υπέροχο πύργο τους. τού Βαρλωμόν. Κατά τά μέσα

Αύγούστου λοιπόν, οι Κερθάλ δέχτηκαν μιὰ πρόσκληση, πού τούς προσκαλούσε σ' ἔνα γκάρντεν-πάρτυ γιά τό τέλος τού μηνός.

—Θά πάτε ; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα τό Ροθέρτο ἔνα ἀπόγευμα, πού περπατούσαν μαζύ στόν κήπο τού «Σπιτιού με τίς Πασαχαλίές», διπού ή νέα κόρη τῶν είχε πάσι γιά νά τού δειξη μερικές υπέροχες τριανταφυλλένιες ανεμιλένες.

·Εκείνη τό ἀπόγευμα, είχαν κάνει μουσική μαζύ γιά τέταρτη φορά ἀπό τό πού είχαν συναντηθῆ στά ἐρείπια του μωσατηρίου. Ο Ροθέρτος διατελέσθη ἀκόμα υπό τήν ἐπίδραση τῆς Ισαβέλλας. Τό δοξάρι τής νέας κόρης ήταν νά τά ἐκφράζει σκέψεις μὲ μάριθματας ἀποχρώσεις. "Εκανε τό βιολί ν' αντηχή γλυκά, τρυφερά, παγινιδιάρικα καὶ τού έδινε τόν φλογερού πάθωσ...

·Οταν ἔπαιν τή μουσική, δό Ροθέρτος κι' ή 'Ισαβέλλα κουζένιαζαν. Η 'Ισαβέλλα ἀφένει νά φάνεται καὶ κούρασι τής γιά τήν κοσμική ζωή, το γοῦστο της γιά τίς διανοητικές ἀπολαύσεις καὶ γιά τήν συγκινήσεις τής τέχνης. Τού έλεγε: «Μιλάτε μου γιά τόν εύπορο σας, γιά τήν τρόπο με τόν δοπίο άντικρύζετε τή ζωή.»

Καὶ τόν ἄκουσε μέ θέρμη, χαμογελαστή, ἔχοντας προσηλωμένα ἐπάνω του τά μάτια της, στα όποιας καίνεινος νόμιμες πώς διάσαζε τήν ἐπίκληση μιᾶς ψυχῆς, που ἀναζητούσα τήν ἀλήθεια.

·Δέν εύρισκε καμμιά κοκεταρία ἐπάνω της. Η γοντεία της τού φανιόταν πολὺ φυσική καὶ τό φυσικό φόντο τού χαρακτήρος της παροντάν πολὺ φυσική καὶ τό σκεπτόταν αὐτής τῆς ψυχῆς;; Κι' ένοιωθε μιᾶς χαρά, καθώς τό σκεπτόταν αὐτής τῆς ψυχῆς; Ζητάει τήν 'Ισαβέλλα πατήση... Τήν 'Ισαβέλλα νά γονταίζει γιά νά προσευχήθη κάτω ἀπό τόν θόλος τής 'Αγίας Κακιλίας... Τί υπέροχη χριστιανή πού θά γινόταν, φλογερή καὶ στοχαστική καθώς ήταν!...

·Πήγαινε κάθε φορά στό σπίτι της, κάνοντας τέτοιες σκέψεις καὶ μεθοδούς μ' αὐτές... Δέν ήθελε νά σκέψεται τήν ταραχή πού ένοιωθε κοντά της, ούτε τή μέθη πού τού προκαλούσε η φωνή της, τό βλέμμα της, τό χαμογέλη της. Γιά νά δικαιολογήθη, έλεγε: «Είν' ή νέότης της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Εκτός απ' τίς συναντήσεις τους στό «Σπίτι με τίς Πασαχαλίές», είχαν συναντηθῆ δύνατον τήν ψηφιακή της!... Εκτός απ' τίς συναντήσεις τους στόν φορέα που έπαιρνε μαζύ του μάτια της, καὶ καλό στήν ψυχή της!...»

·Εκτός απ' τίς συναντήσεις τους στόν φορέα που έπαιρνε μαζύ του μάτια της, καὶ καλό στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

·Επειδή τήν ψηφιακή της!... Δέν είνε τίποτε... Είμαι δυνατός... Καὶ κάθαλός στήν ψυχή της!...»

